

det Tryk paa Forhandlingerne, som det var muligt, for gjennem Vedtægelsen af Lovforslaget eller i alle Tilfælde gjennem de fremkomne Udtalelser, at opnaae den tilsigtede Hensigt. Nu vil for mig min Stilling til Spørgsmaalet væsentlig være afhængig af, hvorvidt Forslagsstillerne have haft virkelig gyldige Grunde til at fremkomme med Forslaget, og jeg kan da ikke nægte, at det forekommer mig, at saadanne Grunde have været tilstede. Jeg vil tillade mig at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at der i § 1 fremsættes to Tilfælde, hvori en saadan Adskillelse af en Commune kan finde Sted. Der staaer først: „Naar et Landdistrict, der har Fattigvæsen sammen med en Kjøbstad, maatte ønske at have sit særskilte Fattigvæsen, og som følge deraf sit eget Sogneraad, kan Saadant bevilges af Indenrigsministeren, efterat Amtsraadet og Kjøbstadens Communalbestyrelse derom ere hørte, naar det paa Grund af Districtets Omfang, Folkemængden eller andre Forhold maatte anses for hensigtsmæssigt“. Derefter staaer der: „Skulde i enkelte Tilfælde Fleertallet af Bælgerne i et af de under et sælles Sogneraad hørende Sogne ønske at adskille disse Sognes Communalvæsen, kan Amtsraadet med Indenrigsministerens Samtykke tilstaae saadan Adskillelse, naar særegne Omstændigheder tale derved“. Jeg beder det ærede Thing bemærke den udprægede Forskjel, som der er mellem de to Bestemmelser, som her ere satte ind i Loven om, under hvilke Betingelser Adskillelse kan finde Sted. Det er i begge Tilfælde forudsat, at tre Autoriteter skulle være medbestemmende. I første Tilfælde, hvor det er en Kjøbstad og et Landdistrict, og hvor der altsaa ikke kan tillægges Amtsraadet en overordnet Stilling til begge de to Dele af Kommunen, har man kun sagt, at Amtsraadets og Kjøbstadens Communalbestyrelse skulle høres, men Indenrigsministeren skal bevilge Adskillelsen. I det andet Tilfælde siges der udtrykkelig, at Amtsraadet kan tilstaae Adskillelsen. Saa staaer der „med In-

denrigsministerens Samtykke“, men jeg spørger, om noget Menneske, der er vant til at læse Ord med den klare Opfattelse af deres Betydning, kan benægte, at i sidste Tilfælde er Vægten lagt paa Amtsraadet. Det er Amtsraadet, der skal prøve, hvorvidt de særlige Grunde ere tilstede, og idet der siges, at Amtsraadet kan tilstaae saadan Adskillelse, kan man fornuftigviis ikke være i Tvivl om, at Hovedvægten er lagt paa Amtsraadet, som den, der skal prøve Grundene og bevilge Adskillelsen. Der er altsaa stor Forskjel. I første Tilfælde er Vægten lagt hos Indenrigsministeren, i sidste Tilfælde hos Amtsraadet. Det er Amtsraadet, der skal prøve, hvorvidt saadanne Omstændigheder ere tilstede, som ere Betingelser for Adskillelsen. Naar nu dette er Tilfældet, saa vil jeg dog tillade mig at spørge, om der, naar Amtsraadene have prøvet, hvorvidt de særegne Omstændigheder ere tilstede, og i 25 Tilfælde have fundet, at de ere tilstede, og Indenrigsministeren saa nægter sit Samtykke i de 21 Tilfælde og kun meddeler det i de 4 Tilfælde, da virkelig er lagt den Hovedvægt paa Amtsraadene, som der ved de specielle Bestemmelser, Loven giver, har været tilsigtet. Det troer jeg ikke. Jeg troer, at efter den Anvendelse, Loven har faaet, og som her er kommen frem idag, kan man med større Føie sige, at den for det første Tilfælde fastsatte Bestemmelse har ledet Ministeriet; ja, selv om der havde staaet i det sidste Tilfælde, som der staaer i det første, at det er Ministeren, der kan bevilge Adskillelsen, efterat Amtsraadet og Communalbestyrelsen derom ere hørte, kunde man dog ikke godt forudsætte, at Ministeren kun i de 21 af 25 Tilfælde vilde følge de saaledes afgivne Erklæringer. Naar man nu maa sige, at dette virkelig maa være en temmelig begrundet Paastand, troer jeg heller ikke, at man vil finde det ganske ubesøiet, at endeel af Repræsentationen formener, at den høitærede tidligere Indenrigsminister har haft en noget eensidig Opfattelse af Indenrigsministerens Forhold til den foreliggende Sag.